

Список використаних джерел і літератури:

1. Вольф Е.М. Функциональная семантика оценки. Москва. 2002. 246 с.
2. Дейна Л.В. Огляд тенденцій дослідження лінгвістичної категорії оцінки. URL: file:///C:/Users/home/Downloads/Npchdufm_2014_221_209_6.pdf
3. Буяр І.Є. Лінгвістична категорія оцінки: Оцінювання досягнутого у вітчизняній лінгвістиці. URL: file:///C:/Users/home/Downloads/Nznuoaf_2009_11_26%20(8).pdf
4. Космеда Т.А. Аксиологічні аспекти прагмалінгвістики: формування і розвиток категорії оцінки: монографія / Т.А. Космеда. - Львів, 2000. 350 с.
5. Кумачева Т.М. Фразеологічні сполучення як частина словникового складу. «Іноземні мови в школі». 1953. Вип. 6. С.12.
6. Хидекель С.С., Кошель Г.Г. Природа и характер языковых оценок. Воронеж. 1983. С. 11-16.

Науковий керівник: к. філол. н., доцент Тесля В.А.

Novikowa R. R., Polistschuk N. M.
Bohdan-Chmelnytskyj-Universität Tscherkasy

AUSSPRACHETRAINING IM DEUTSCHUNTERRICHT

Das Erlernen der deutschen Sprache, wie einer beliebigen Fremdsprache, ist eng mit der Beherrschung der Lexik, der Grammatik und der Phonetik verbunden. Diese sprachlichen Kompetenzen bilden die Grundlage für den Erwerb von den Schülern solcher Sprechfertigkeiten, wie Lesen, Schreiben, Hören und Sprechen.

Heimische Methodiker weisen mit Recht darauf hin, dass alle drei sprachliche Kompetenzen für die erfolgreiche Kommunikation mit Muttersprachlern und Nicht-Muttersprachlern von großer Bedeutung sind. Eine besonders wichtige Rolle aber spielt dabei die Standardaussprache [3; 4]. Wenn ein Gesprächspartner die normgerechte Aussprache nicht genug beherrscht, kann er seinen Gesprächspartner nicht ganz genau verstehen und auch von ihm nicht verstanden wird.

Während des Schulpraktikums in einer der Schulen der Stadt Tscherkasy war es interessant die Aussprache der Schüler der 8. Klasse zu verfolgen. Sie erlernen Deutsch als 2. Fremdsprache nach Englisch dreieinhalb Jahre lang. Unsere Aufgabe bestand darin, phonetische Fehler festzustellen, sie zu analysieren und ihr Entstehen zu untersuchen. Das Thema der Lektion war „Die Natur um uns herum“. Die Lektion besteht aus 10 Stunden.

Die Ergebnisse unserer Untersuchung zeigen, dass die Schüler einige Vokale und Konsonanten am häufigsten machen. So können nicht alle Schüler den Laut [ç] richtig aussprechen, z.B.: *sonnig, nebelig, manchmal*. Das ist dadurch zu erklären, dass die Schüler die Regel des Gebrauchs von [ç] und [x] nicht kennen. Deswegen ist für sie schwer, die Kombination der Konsonanten *ch* richtig auszusprechen.

Außerdem sieht es mit der Aussprache der Vokale *e* und *ä* problematisch aus, wobei sie beim Vorlesen und Sprechen die Laute [e:] [ɛ:] [ɛ] nicht unterscheiden können. Gewisse Schwierigkeiten haben die Schüler mit solcher phonetischen Besonderheit der deutschen Sprache wie die Kürze und die Länge der Vokale. Solche phonetische Erscheinung gibt es in unserer Muttersprache nicht, deswegen fällt es den Schülern schwer, lange deutsche Vokale korrekt auszusprechen. Statt langer Vokale werden kurze in solchen Wörtern ausgesprochen: *Natur, atmen, im Grünen*.

Die Schüler betonen oft die Komposita falsch. Die 2. Komponente des Kompositums wird von ihnen stärker als die 1. Komponente betont, z.B.: *Haustiere, Großstadt* u.a. Hier beobachten wir die negative Interferenz des Ukrainischen.

Was die Intonation angeht, so beherrschen die Schüler die Regeln gut, gewisse Schwierigkeiten aber betreffen hauptsächlich die progrediente Melodie und zwar bei der Aufzählung in der Phrase.

Die durchgeführte Analyse lässt einige Schlussfolgerungen machen und zwar:

- das Lehrbuch für die 8. Klasse [5] enthält nur geringere Anzahl der phonetischen Übungen, sie sind nicht effektiv für die Vervollkommnung der phonetischen Fertigkeiten der Schüler;
- der Lehrende muss der Aussprache der Schüler mehr Aufmerksamkeit schenken, wobei in jeder Deutschstunde phonetische Übungen ihren festen Platz haben;

- mehr Aufmerksamkeit sollte der selbstständigen Arbeit der Schüler geschenkt werden.

In diesem Zusammenhang sollte die Ausspracheschulung intensiviert werden.

Es ist ratsam, stets zusätzliche Lehrmaterialien aus dem Internet in den Deutschunterricht einzubeziehen. Sehr effektiv kann die Arbeit mit Hörbüchern [1; 2] und speziellen Deutschkursen sein.

Literaturverzeichnis:

1. Habersack, Ch. Jungs sind keine Regenschirme. Ismaning : Hueber Verlag, 2013. 48 S.
2. Thoma, L. Eine Frau, ein Mann. Ismaning : Hueber Verlag, 2011. 84 S.
3. Методика навчання іноземних мов у загальноосвітніх навчальних закладах: Підручник / Кол. авторів Л.С. Панова, І.Ф. Андрійко, С.В. Тезікова та ін. К. : Вид. центр «Академія», 2010. 328 с.
4. Ніколаєва С. Ю. Методика викладання іноземних мов у середніх навчальних закладах. К. : Ленвіт, 2002. 328 с.
5. Сотникова С. І. Німецька мова. Hallo, Freunde! X. : Ранок, 2013. 224 с.

Науковий керівник: к. філол. наук Поліщук Н.М.

Обіденко А. В.

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

ОСОБЛИВОСТІ НІМЕЦЬКОМОВНОГО ПОЛІТИЧНОГО ДИСКУРСУ

У сучасному світі неабияку роль відіграє формування політичної реальності, що має безпосередній вплив на всі сфери людської діяльності. М. Фуко зазначає, що політична діяльність зумовлена «власним дискурсом тією мірою, якою він відкриває певну істину, знаходить політичні відносини там, де їх не помічають» [6, с. 90]. Дослідники відмічають, що існує не специфіка мови, а особливості самого типу дискурсу [1, с. 152].

Дискурс – це складне комунікативно-інтерактивне явище, мовний потік, який володіє різними формами реалізації (усною, писемною, паралінгвальною), охоплює соціальний, культурний, психологічний, політичний, прагматикоситуативний та інші контексти, а також ментальні особливості комунікантів, залежить від значної кількості обставин – знань про світ, суджень, думок, переконань і конкретних цілей суб'єкта мовлення, тобто має не лише лінгвістичну, а й екстралінгвістичну структури і передбачає наміри адресанта певним чином впливати на моделі суб'єктивного досвіду людини, її внутрішню репрезентацію світу, переконання і поведінку [5, с. 342].

Політичний дискурс є відображенням суспільно-політичного життя країни, несе елементи її культури, загальні, національні специфічні та культурні цінності. Багатозначність поняття «дискурс» зумовлена історією його становлення та певною невизначеністю місця дискурсу в системі існуючих категорій та модусів вияву мови. Дане поняття походить від латинського слова *discursus*, що буквально означає «блукати».

Аналізуючи специфіку політичного дискурсу, варто зауважити, що багатоаспектність вивчення цього поняття здійснює значний вплив на варіативність та його інтерпретацію в межах сучасної дискурсології [4, с. 125].

Т. ван Дейк розглядає політичний дискурс як клас жанрів обмежений соціальною сферою політики, таким чином наголошуючи на його інституційності. Науковець вважає, що саме тоді дискурс політичний, коли він супроводжує політичний акт у політичному середовищі [2, с. 261].

О.Й. Шейгал до визначення політичного дискурсу включає усіх пасивних чи активних агентів політичного життя, та усі пов'язані з політикумом теми. Мається на увазі, що «будь-які мовленнєві утворення: суб'єкт, адресат або зміст яких відносяться до сфери політики», і є політичним дискурсом [7, с. 112].

Подібні акценти розставляють у визначенні даного поняття А. М. Баранов та О. Г. Казакевич наголошуючи, що політичний дискурс забезпечується, в першу чергу, своєю комунікативною природою та особливостями прагматичного впливу політичної комунікації